

ere blevne dømt, men der er den Mærkelighed derved, at de Domme, der ligge forud for 1884, alle sammen blev fuldstændig omstødte ved Politiretsdommen og Overrettsdommen, som faldt henholdsvis i 1884 og 1886. Altsaa deraf faar man det Indtryk, at alle disse Domme, som tidligere ere faldne, have været fældede paa et rent forkert Grundlag. Men i øvrigt vil jeg sige, at det ulovlige Fiskeri, de have været dømt for, har kun været dette i Forhold til Fiskegaardens Rettigheder, og Højesteretsdommen af 1889 og den senere Højesteretsdom for øvrigt ogsaa ere uklare i Forstaaelsen af, hvad der maa gøres og ikke maa gøres, og saa er det, at Fiskerne, som i Tillid til, at de hævde deres gamle Ret, alligevel have fisket der, og ere komne i Kollision med Fiskegaardens Ret og ere blevne dømt. I anden Forstand ere de ikke blevne dømt for ulovligt Fiskeri.

Men hvad disse Folks lovlige Forhold angaar, vil jeg tillade mig paa ny at anføre, at det ærede Medlem for Viborg Amts 3dje Valgkreds (Sloth) var blandt de Medlemmer, der stillede Forespørgslen til Regeringen den 12te Februar 1894, og jeg har citeret Ordførersens Udtalelser og paa vist, at der gennem disse gaar den Betragtning, at Fiskerbefolkningen nedenfor Fiskergaarden vilde faa Retten, naar Privilegiet blev afløst, medens det modsatte vilde være Tilfældet med Fiskerne ovenfor. Den samme Betragtning gjorde sig gældende fra det ærede Medlems Side. Det ærede Medlem tog den Gang ikke Afstand fra Ordføreren og indvendte intet mod Ministerens Betragtning, og det forekommer mig derfor, at det ærede Medlem nu er kommet til at staa paa et Standpunkt, som jeg maa antage ikke var hans Standpunkt den Gang. I hvert Fald har det ærede Medlem, som den Gang var Ordfører for ham, hævdet det modsatte Standpunkt af, hvad det ærede Medlem for Viborg Amts 3dje Valgkreds nu hævder.

Saa anførte det ærede Medlem endvidere, at Randers Fiskere vilde fange hver Fisk, der gik op ad Fjorden, saaledes at der ingen vilde blive til de ovenfor boende Fiskere. Jeg vil dertil sige, at uagtet man har Fiskegaarden, som dog er et af de stærkeste Fiskeredskaber, man har, er der alligevel kommen Fisk op i de øvre Regioner af Aaen, saa med de Redskaber, som de Randers Fiskere fiske med, ville de aldeles ikke være i Stand til at hindre Fiskenes Opgang. Men dertil kommer en anden Omstændighed, som jeg skal pege paa, og det er den, at Vandet tæt

ved Randers meget ofte er af en saadan Beskaffenhed, at der slet ikke kan fiskes deri. Der er om Vinteren en meget stærk Isgang, der er meget ofte Højvande, og naar det er Tilfældet, saa vel som ogsaa naar det er Storm, kunne Fiskerne ikke fiske der, men ere nødte til at lade Fiskene gaa op. Og da vort Klima meget ofte medfører den Slags Ting, vil deraf følge, at der er rigelig Lejlighed for Fiskene til at gaa op til de højere Regioner, saa at der bliver tilstrækkelig Fisk ogsaa til de ovenfor boende Fiskere. Og navnlig hvis Fiskegaarden nedlægges eller sættes ud af Brug som Fiskegaard, vil der ikke være Tvivl om, at der vil være tilstrækkelig Fisk ogsaa for de Fiskere, som bo højere oppe.

Landbrugsministeren (Hage): Jeg skal ikke forlænge denne Diskussion, da Sagen har været til indgaaende Behandling i Fjor, og det forekommer mig ikke, at der er fremkommet noget nyt i Dag, som giver mig Anledning til at forlange Forhandlingerne. Jeg skal nu, efter at have hørt paa de faldne Udtalelser, bemærke, at for mig ligger Vanskeligheden ved at faa dette Forhold løst paa en heldig Maade i, at man i Grunden vil for meget. Man vil baade fremskaffe et godt Laksefiskeri og samtidig give Fiskerne saa megen Ret og Frihed som muligt. Disse to Ting kunne nu en Gang ikke forenes. Enten maa man lægge Hovedvægten paa at fremskaffe et virkelig godt Laksefiskeri, ogsaa maa man indføre forskellige Indskrænkninger i Fiskernes Rettigheder, eller ogsaa maa man sige: Godt, vi opgiver alle mulige Indskrænkninger, betragte Farvandet som ethvert andet Farvand, og derfor kan enhver fiske med de Rettigheder, som den gældende Lovgivning giver ham. Forholdene deroppe paa Randers Fjord og Gudena er jo ekseptionel gunstige for at fremskaffe et udmærket Lakse- og Ørredfiskeri. Efter at nu Staten er bleven Ejer af Laksegaarden og altsaa af den Emeret, som Ejeren af Laksegaarden hidtil har haft til Fiskeri, er det nu Statens, Rigsdagens Sag at afgøre, om man vil fremskaffe Betingelser for et særlig godt Laksefiskeri, som kan blive til Gavn ikke alene for Egnen der, men for Laksefiskeriet i Landet i det hele taget, eller om man vil opgives det hele. Det er jo det, som skal afgøres, men begge Dele kan man virkelig ikke naa.

Jeg maa saa gøre et Par Bemærkninger til de Udtalelser, der faldt fra det